

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. V. L.

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) L. T. V., nar. X., 2) L. T. N. V., nar. X., 3) T. A. V., nar. X., 4) N. B. V., nar. X., zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2025 č.j. CPR-2066-3/ČJ- 2025-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydanému pod č. j. KRPK-2498-107/ČJ-2023-190022 dne 18.11.2024 o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30.06.2023. Současně byla podle ustanovení § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě nejprve připomněl, že pobývá na území České republiky od roku 2002 (tedy již 20 let), přičemž disponoval povolením k trvalému pobytu. Toto mu však bylo pravomocně zrušeno, proti čemuž se žalobce bránil všemi možnými dostupnými prostředky. Na území České republiky si žalobce vybudoval rodinu se svou družkou paní L. T. V., nar. X., když se zde narodily jejich tři nezletilé děti V. T. A., nar. X., V. N. T. L., nar. X., a V. B. N., nar. X. Žalobce sdílí společnou domácnost se svými nezletilými dětmi a svou družkou. Družka i nezletilé dcery zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyššího možného pobytového oprávnění, které může cizinec získat. Starší nezletilé dcery žalobce na území České republiky plní povinnou školní docházku a v souvislosti s jejím plněním si zde vytváří společenské vazby a integrují se do české společnosti. Nezletilé dcery žalobce tak již lze považovat za faktické tuzemce, jelikož veškerý jejich život je nerozlučně spjat s územím České republiky. V nejlepší zájmu nezletilých dcer žalobce bezpochyby je setrvat v jediném jim důvěrně známém prostředí, tedy na území České republiky, aniž by byly nuceny přesídlit do země původu jejich otce se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro jejich školní docházku, nerušený vývoj, ale i pobytové oprávnění, když dlouhodobá absence na území České republiky je důvodem zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Přitom přítomnost žalobce na území České republiky je pro jeho rodinu naprosto nezbytná a nepostradatelná, jelikož není v silách družky žalobce zajišťovat příjmy rodiny a současně obstarat výchovu a péči o 3 nezletilé děti, z nichž obzvláště to nejmladší ve věku 3 let vyžaduje nutně soustavnou celodenní péči. Nezletilé dcery jsou na svém otci do značné míry závislé a jeho neprodleným vycestováním do země původu na předem nepředvídatelnou dobu by došlo k nevratnému ohrožení jejich řádného vývoje a výchovy. Dojde-li k nucenému přesídlení žalobce do země původu, nelze předem předvídat dobu, po kterou zde bude žalobce nucen setrvat. Žalobce zdůrazňuje, že jeho dlouhodobý partnerský vztah s družkou jej neopravňuje k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území dle ust. § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). O žádnou z forem dlouhodobého pobytu nemůže žádat ani z titulu otcovství svých 3 dcer. Stejně tak nemůže žádat o zaměstnaneckou kartu dle ust. § 42g zákona o pobytu cizinců ani o dlouhodobé vízum za účelem podnikání dle ust. § 31 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pro Vietnam jsou stanovené velmi malé kvóty nařizenými vládou č. 20/2019 Sb. o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem

podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu v Hanoji. Konkrétně lze podat toliko 200 žádostí o zaměstnaneckou kartu ročně a nelze podat žádná žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání. V případě, že dojde k vycestování, tak ani v případě úspěchu žaloby nebude možné zamezit vzniklé újmě, účastníka řízení nepůjde navrátit na území České republiky. Kromě nukleární rodiny žalobce na území České republiky pobývají i další členové rodiny žalobce, zejména jeho otec, sestra a bratr, oproti tomu v zemi původu žalobce tyto rodinné vazby či jakékoliv sociální zázemí nemá. Je tedy zřejmé, že žalobci bezprostředně hrozí dlouhodobé odloučení od jeho nejbližší rodiny, které nepochybně povede k významnému narušení rodinného života a ohrožení řádného vývoje a výchovy jeho nezletilých dcer. Toto podle žalobce představuje nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce, ale i téhož práva jeho rodinných příslušníků, a to v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“), stejně jako v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (zejména těmi, které vyplývají z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

3. Žalobce dále uvedl, že si je vědom závažnosti své trestněprávní minulosti, avšak zdvořile zdůrazňuje, že došlo k výrazným změnám v jeho chování, nápravě žalobce a uplynutí značného množství času (více než 7 let) od spáchání trestné činnosti. Žalobce spáchané trestné činnosti upřímně lituje, přičemž za projev jeho nápravy a polepšení lze považovat i podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, k němuž došlo v roce 2020. Žalobci byla současně při jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody stanovena zkušební doba do 9. 12. 2023, a následně se ve zkušební době osvědčil, poté došlo dokonce k zahlázení odsouzení dle § 105 40/2009 trestního zákoníku. Žalobce tedy již dlouhou dobu žije řádným způsobem života a věnuje se výlučně péči o své nezletilé děti. Újma jemu a jeho rodině hrozící v důsledku nepřiznání odkladného účinku podle žalobce převažuje nad protichůdným veřejným zájmem.
4. Žalobce tvrdil, že napadená rozhodnutí jsou zatížena vadou nezákonnosti v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a to z důvodu, že představují nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a jeho nezletilých dětí. Žalobce je toho názoru, že správní orgány se otázkou dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a nejlepším zájmem nezletilého dítěte zabývaly zcela nedostatečně.
5. Žalobce uvedl, že nerozporuje vlastní přičinění ve vztahu k nastalé pobytové situaci, v níž se ocitl, nesouhlasí však s tím, že by jej spáchání trestné činnosti na území České republiky mělo předem diskvalifikovat z posuzování proporcionality zásahu do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života a téhož práva jeho rodinných příslušníků v případě uložení povinnosti opustit území. Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně odmítl paušální užívání argumentu vlastním zaviněním cizince ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, obzvláště je-li pak ve hře nejlepší zájem nezletilého dítěte (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, bod 39). Pakliže žalovaný při vzájemném vážení protichůdných zájmů užil tento nepřipustný argument v neprospěch žalobce, došlo k tím k zásadnímu pochybení, které má za následek vychýlení výsledku testu přiměřenosti.

6. Podle žalobce žalovaný nevěnoval téměř žádnou pozornost řadě významných okolností svědčících ve prospěch žalobce a majících vliv na vymezení veřejného zájmu na vycestování žalobce z území členských států Evropské unie. V první řadě si žalobce dovoluje zdůraznit, že správní orgány zahájily s žalobcem řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie v r. 2022, tedy více než 7 let poté, co došlo ke spáchání trestné činnosti žalobcem (r. 2015). Za trestnou činnost naplňující skutkovou podstatu zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) byl žalobce pravomocně odsouzen a potrestán rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 4. 11. 2019, č. j. X. ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2020, č. j. X. Žalobci byl přitom trestními soudy uložen nepodmíněný trest odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby, a to zejména s přihlédnutím k době, která uplynula od spáchání trestné činnosti, a předchozí bezúhonnosti žalobce. Okresní soud v Sokolově rozhodl usnesením ze dne 5. 1. 2024, č. j. X., že se žalobce ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody osvědčil. K dnešnímu dni bylo jeho odsouzení dokonce zahlazeno. Tyto okolnosti spolu s dobrovolným dostavením se na pracoviště cizinecké policie za účelem řešení neoprávněného pobytu, délka doby neoprávněného pobytu na území České republiky jsou podle žalobce skutečnostmi, které měly zásadní vliv na vymezení veřejného zájmu na vycestování žalobce z území členských států Evropské unie, avšak nebyla jim ze strany žalovaného dle názoru žalobce věnována dostatečná pozornost. Jejich nedostatečné zohlednění má za následek nesprávné definování veřejného zájmu na vycestování žalobce z území členských států Evropské unie, v jehož rámci byly selektivně zohledněny zejména okolnosti svědčící v neprospěch žalobce.
7. Žalobce v žalobě konstatoval, že pokud jde o újmu hrozící žalobci a jeho rodinným příslušníkům na jejich právu na respektování soukromého a rodinného života v důsledku uložení povinnosti opustit území žalobci, žalovaný ani správní orgán I. stupně jistou míru zásahu do tohoto práva všech dotčených osob nezpochybňovaly, dovozovaly však, že jimi definovaný veřejný zájem na vycestování žalobce z území členských států Evropské unie převáží nad zájmem na ochraně tohoto práva dotčených osob. K tomuto právnímu závěru pak dospěly správní orgány prostřednictvím několika zásadních argumentů, jimiž jsou předchozí odloučení rodinných příslušníků v průběhu doby výkonu trestu odnětí svobody (r. 2019 - 2020) a doby nepřítomnosti žalobce na území České republiky (r. 2016 - 2018), přítomnost jiných rodinných příslušníků na území České republiky a blízkých osob, které jsou v případě vycestování žalobce schopny se o nezletilé dcery žalobce postarat, možnost vycestování celé rodiny do Vietnamu na přechodnou dobu, možnost návratu žalobce po uplynutí doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a nepřipustnost stavění vlastní rodiny do role štítu před splněním povinnosti vycestovat.
8. Podle žalobce schopnost zvládnout předchozí nucené odloučení rodinných příslušníků nevypovídá sama o sobě bez dalšího o tom, zda je v silách a možnostech rodiny jej ustát znovu, zejména poté, co došlo k narození třetí nezletilé dcery žalobce (r. X.) a změně fungování rodinného života (žalobce se v posledních 3 letech soustavně stará o chod domácnosti a pečuje o nezletilé dcery), tedy poté, co došlo k zásadní změně skutkových okolností soukromého a rodinného života žalobce. Nadto v době výkonu trestu odnětí svobody měla rodina možnost žalobce osobně navštěvovat a být s ním v pravidelném kontaktu a šlo o časově ohraničenou dobu. Naproti tomu v případě vycestování žalobce z území členských států Evropské unie do země původu bude každá jednotlivá osobní návštěva žalobce ze strany jeho rodiny ztížena velkou vzdáleností, finanční, administrativní a časovou

náročností cesty do země původu. Otázka, jestli rodina účastníka řízení navštěvovala ve výkonu trestu a jak obecně odloučení zvládali, zůstala v podstatě stranou zájmu správního orgánu. Rodiče a současně zákonní zástupci nezletilých dětí mají řadu práv a povinností vyplývajících jim z rodičovské odpovědnosti, jejichž efektivní výkon bude žalobci vůči jeho nezletilým dcerám dlouhodobým odloučením od nich fakticky znemožněn. Taktéž nezletilé dcery však mají právo vyrůstat s oběma svými rodiči v úplné rodině a právo vídat se se svým otcem. Tato práva nezletilých dcer budou nepochybně vycestováním jejich otce do země původu na předem nepředvídatelnou dobu narušena, přičemž intenzitu jejich narušení a možné důsledky jejich narušení nemůže nijak bagatelizovat možnost výchovy nezletilých dětí jinými blízkými osobami, které srovnatelným rozsahem práv a povinností k nezletilým dětem nedisponují a ke kterým nezletilé děti nemají natolik blízké vazby a silné citové pouto. Žalobce tedy má za to, že možnost zajištění péče o nezletilé děti jinými blízkými osobami nijak nezlehčuje vysokou míru závažnosti zásahu do jejich práv. Ve vztahu k nejmladší nezletilé dceři, která nebyla v daném řízení schopna vyjádřit své stanovisko, správní orgány neobjasnily dopad jejich rozhodnutí na její řádný vývoj, výchovu a výživu a přiměřenost zásahu do jejího nejlepšího zájmu tak vůbec nemohly posoudit.

9. Podle žalobce, ačkoliv jsou rodinní příslušníci cizinci, na něž se nevztahuje čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, správní orgány by měly vzít v potaz faktické a právní důsledky takového kroku na soukromý a rodinný život celé rodiny a zvážit, zda lze skutečně vycestování celé rodiny do země původu spravedlivě požadovat. Družka žalobce pobývá na území České republiky od r. 2004, má zde veškeré ekonomické a sociální zázemí. Na území České republiky se narodily všechny tři nezletilé dcery žalobce, které zde rovněž vyrůstaly a starší dvě z nich plní povinnou školní docházku. Země původu jejich otce je pro ně prostředím téměř cizím, kde nemají žádné kamarády, společenské ani kulturní vazby, jelikož veškerý jejich život je již nerozlučně spjat právě s územím České republiky, kde prožily celý svůj život. Vycestováním do země původu na předem nepředvídatelnou dobu, než se žalobci podaří získat nové pobytové oprávnění na území České republiky, se přitom celá rodina vystavuje reálnému nebezpečí zrušení vlastních pobytových oprávnění (povolení k trvalému pobytu), jelikož dlouhodobá nepřítomnost na území členských států Evropské unie je zákonným důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu (§ 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců), ale i nebezpečí ohrožení povinné školní docházky nezletilých dětí a ohrožení jejich řádného vývoje, výchovy a výživy vytržením z jediného jim důvěrně známého prostředí. Popsané fatální důsledky na soukromý a rodinný život žalobce, jeho družky a nezletilých dcer v případě vycestování do země původu s žalobcem však žalovaný zcela opomíjí a nereflektuje.
10. Žalobce v žalobě dále namítal, že správní orgán pochybil, když si nevyžádal stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. V důsledku tohoto pochybení pak správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž porušil povinnost vyplývající mu z § 3 správního řádu. Žalovaný na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí co do nevyhovění návrhu na opatření stanoviska orgánu sociálně-právní ochrany dětí argumentoval tím, že kontrola orgánu sociálně-právní ochrany dětí je zaměřena na děti uvedené v § 6 a v § 54 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), nikoliv na případy obdobné případu žalobce. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí obsahuje demonstrativní, nikoliv taxativní výčet případů, na něž se zaměřuje sociálně-právní ochrana.

11. Žalobce v žalobě připomněl, že není osobou podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tudíž nemůže po uplynutí stanovené doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Vzhledem ke stanovenému maximálnímu počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a žádostí o vydání zaměstnanecké karty, nebude moci požádat o vydání pobytového oprávnění za účelem ekonomické migrace (podnikání či zaměstnání). Možnosti řešení pobytové situace žalobce na území České republiky tak jsou objektivně velmi omezené, to vše za situace, kdy jemu nejbližší rodina je trvale usídlena na území České republiky, jeho nezletilé dcery se zde narodily, vyrostly a plní zde povinnou školní docházku. Žalobce v průběhu s ním vedeného správního řízení požádal Velvyslanectví České republiky v Hanoji o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, avšak ani této žádosti žalobce nebylo vyhověno.
12. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
13. Žalobu soud neshledal důvodnou.
14. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 316/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
15. Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území 9c) (dále jen "společné soužití rodiny") je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2002. Byl držitelem povolení k trvalému pobytu s platností od 26. 4. 2006. Dne 1. 10. 2020 vydalo ministerstvo pod č. j. OAM-1020-18/ZR-2020 rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2020 a kterým jmenovanému zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Důvodem byla okolnost, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Praha - západ č. j. X. ze dne 4. 11. 2019, který nabyl právní moci dne 5. 2. 2020, za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1,2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let do věznice s ostrahou a k propadnutí věci. Dne 9. 12. 2020 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu a dne 10. 12. 2020 se dostavil na ministerstvo a byl mu udělen výjezdní příkaz platný do 8. 1. 2021. Následně si podal žalobce proti rozhodnutí komise žalobu ke krajskému soudu, s návrhem na přiznání odkladného účinku. Odkladný účinek žaloby byl jmenovanému zamítnut usnesením č. j. X. ze dne 19. 05. 2021. Toto usnesení nabylo právní moci dne 20. 05. 2021. Jelikož podané žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, byl jmenovaný povinen do 17. 4. 2021 vycestovat z území České republiky, což však neučinil a od 18. 4. 2021 tak pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu do 2. 6. 2021.
17. Na základě toho bylo dne 8. 2. 2022 vydáno žalobci dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie pod č. j. KRPK-45707-73/ČJ-2021-190022, které nabylo právní moci dne 12. 07. 2022. Současně byla tímto rozhodnutím stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské

unie ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tj. do 10. 09. 2022. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí i následná žaloba byly zamítnuty, kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalobce se dne 29. 9. 2022 dostavil ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, a kontrolou jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum ani povolení k pobytu. Žalobce tedy na území České republiky opětovně pobýval neoprávněně od 11. 9. 2022 do 29. 09. 2022.

18. Žalobce při výslechu dne 26. 1. 2023 uvedl, že se stará o domácnost, děti vozí do a ze školy. Nečinil Nejstarší dcera chodí na gymnázium v Chebu, prostřední chodí do třetí třídy na ZŠ v Chebu. Družka prodává na tržnici Svatý Kříž, kde má stánek s textilním zbožím. Pracuje od 9:00 hodin do 19:00 hodin každý den. Když byl ve vězení, chodila družka s dcerami za ním na návštěvy, během vazby 2x do měsíce, a když byl ve výkonu trestu, tak 1x za měsíc. Každý den si volali. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2016, žádného příbuzného ve Vietnamu nemá. V České republice má otce, mladšího bratra a sestru. Nemá žádné příjmy, žádné úspory, není vlastníkem žádných nemovitostí.
19. Družka žalobce T. L. V. téhož dne vypovídala obdobně, stejně jako nezletilé dcery žalobce N. T. L. V. a T. A. V.
20. Opětovně byl žalobce vyslechnut dne 09. 10. 2024, kdy uvedl, že se nic zásadního nezměnilo, jen rodinné vazby jsou hlubší. Musí se více věnovat rodině a dětem, které jsou více po covidové pandemii nemocné, hlavně ty dvě mladší. Častěji chodí k doktoru, musí vyzvedávat léky z lékárny.
21. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že lze vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu, který ve věci o žalobě proti rozhodnutí ředitelství ze dne 11. 7. 2022 č.j. CPR-11230-3/ČJ-2022-930310-V243 v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 10. 11. 2022, č. j. 16 A 20/2022-43 konstatoval, že zájem na dodržování právních předpisů České republiky převažuje nad zájmem jmenovaného a jeho nezletilých dětí (srov. usnesení NSS č. j. 4 Azs 305/2022-54 ze dne 22. 02. 2023).
22. Nevyžádání si stanoviska orgánu sociálně-právní ochrany dětí správní orgán prvního stupně odůvodnil tak, že *„nemá zákonnou povinnost vyžádat si stanovisko tohoto orgánu a je jen na něm, zda této možnosti při svém rozhodování využije. Ze správního spisu i ze samotného rozhodnutí správního orgánu plyne, že správní orgán reflektoval na existenci rodinných vztahů jmenovaného, má ji zjištěnou a činí ji součástí úvah o přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Zprávu od orgánu sociálně-právní ochrany dětí si nevyžádal, protože stanovisko tohoto orgánu slouží pouze k doložení míry a povahy rodinných vztahů, ovšem v tomto směru nemá správní orgán jakékoliv pochybnosti o existenci těchto vztahů, které byly zcela přezkoumatelným způsobem vyhodnoceny v rámci přiměřenosti přijatého opatření, kdy stanovisko výše uvedeného orgánu by mělo v daném případě pouze doplňující charakter. Správní orgán je oprávněn sám posoudit a vyhodnotit, zda je možné uložit opatření ve formě uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie či správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a zda jde o přiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života jmenovaného.“*
23. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že nezpochybňuje okolnost, že žalobce má na území České republiky rodinné vztahy. Podle správního orgánu žalobce *„je osobou v produktivním věku, je mu 36 let, neuvedl žádný zdravotní důvod, který by mu bránil ve vycestování z České republiky. Ohledně ekonomických poměrů správní orgán uvádí, že žalobce je nemajetný, finančně zabezpečuje rodinu družka. V situaci, kdy cizinec nesmí být zaměstnán a ani být jinak výdělečně činný, je v zájmu rodiny, a tudíž i v zájmu jeho dětí, aby otec dětí mohl legálně*

pracovat, vydělávat a lépe zabezpečovat rodinu, tím spíše, že nyní je již trojnásobným otcem. Družka žalobce sama uvedla, že není schopna samostatně dlouhodobě obstarávat výživu i péči o nezletilé dcery. Jistě by uvítala, kdyby se žalobce mohl zapojit plnohodnotně do společnosti a podílet se na chodu domácnosti i finančně. Toho lze dosáhnout, dle názoru správního orgánu pouze tak, že cizinec vycestuje z území České republiky a následně si zlegalizuje pobyt na území České republiky.

24. *Délka pobytu na území České republiky je 22 let, což není bezesporu krátký životní úsek člověka. Ve své domovské zemi však strávil dětství, osvojil si jazyk i kulturu, i nyní se pohybuje převážně ve vietnamské komunitě a i doma mezi sebou mluví vietnamsky. Je zřejmé, že i přes poměrně dlouhý pobyt na území se jmenovaný do společnosti plně neintegrovat, když se zapojil do páčání trestné činnosti, navíc jako člen organizované skupiny osob se záměrem získání majetkového prospěchu, organizoval a realizoval výrobu metamfetaminu, přičemž drogovou trestnou činnost páchal v době, kdy již vychovával obě své děti, tato skutečnost nesvědčí o respektu k právnímu řádu státu, kde se rozhodl žít a vychovávat děti. On sám tedy nebral v úvahu své rodinné vazby, ohrozil svou rodinu a narušil rodinný život páčáním trestné činnosti. Žalobce si musel být vědom, že ho za uvedenou trestnou činnost může stihnout trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu. Přesto na to nedbal. On sám vystavil své děti případnému citovému strádání z nepřítomnosti jejich otce v rodině a svou družku těžké životní situaci, kdy se najednou musela sama starat o děti i domácnost a vše i finančně záleželo jen na ní. Družka žalobce uvedla, že žádné peníze od po dobu, co byl ve výkonu trestu, nedostávala. Zhodnotil si on sám, zda mu páčání trestné činnosti stojí za případné odloučení od své rodiny? Odpovědí je nám rozsudek Krajského soudu v Praze, který žalobce odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání dvou let do věznice s ostrahou, za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odstavec 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, protože jako člen organizované skupiny osob, neoprávněně vyrobil psychotropní látku metamfetamin (pervitin).*
25. *Česká republika cizinci umožnila žít na území s rodinou a vychovávat zde své děti. Poskytla mu perspektivu se sociálním i zdravotním zabezpečením v zemi, kde platí právní normy a lidská práva. Cizinec toto neoceníl, práva a povinnosti si vykládal po svém a právní normy České republiky zjevně nedodržel. Cizinec v této době páchal trestnou činnost, a to v distribuci drog, což je činnost obzvláště ohrožující společnosti.“*
26. *K tvrzení žalobce, že jeho přítomnost na území je nepostradatelná, správní orgán prvního stupně zhodnotil následujícím způsobem: „Obdobnou situaci, kdy zůstane na výchovu a péči o děti jen jeden z rodičů (v tomto případě matka), řeší mnoho žen, které se ocitnou sami bez pomoci manžela (druha). Družka žalobce tuto obtížnou situaci již v minulosti zvládla, dokázala v době, kdy byl její druh ve vězení, sama postarat o rodinu, vše si zorganizovat, zařídit a chodit při tom do práce. S péčí o dcery jí mohou pomoci ostatní rodinní příslušníci nebo si družka může zaplatit chůvu, s čímž už má zkušenosti. Žalobce je povinen podílet se na výživě svých dětí bez ohledu na to, kde se právě nachází. V České republice nemůže vykonávat výdělečnou činnost, což ale ve svém domovském státě může. A takto získanými finančními prostředky může přispět na chod domácnosti a ulevit tak své družce, na které leží finanční břemeno celé rodiny. Vždyť i ona sama uvedla, že finančně se měli lépe, když pracovali oba. Žalobce se navrácí do země, kde vyrůstal, žil a jak již správní orgán uvedl, zná kulturu této země a není zde žádná jazyková bariéra. Navíc, tam žijí i příbuzní jeho družky, kteří mu jistě mohli podat pomocnou ruku.*
27. *Navíc, jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu Praha-západ, jmenovaný se odloučil od své rodiny již v minulosti, a to, v letech 2016 - 2018 (konkrétně od 09. 05. 2016 do 05. 02. 2018), kdy se svým pobytem ve Vietnamu, měl vyhýbat trestnímu řízení. Jmenovaný v rámci správního*

řízení uvedl, že byl naposledy ve Vietnamu v roce 2016, aby tam navštívil svoji matku. Toto jeho tvrzení, se ale neshoduje, se zjištěným údajem správního orgánu. Doba, kterou v té době strávil ve Vietnamu, určitě není zanedbatelná, co se týká odloučení od rodiny, vzhledem k tomu, že v té době byl již otcem dvou nezletilých dětí, a i přesto se od nich odloučil na 20 měsíců. V té době byly jeho dceři N. T. L. V. dva roky. Nyní argumentuje jmenovaný tím, že jeho přítomnost na území je z pohledu zajištění výchovy tří dcer a to obzvláště u nejmladší z nich naprosto nepostradatelná, ale v minulosti opustil své dvě dcery na dobu dvaceti měsíců, kdy jedné z nich byly v té době dva roky. A opět nechal chod celé domácnosti a péči o děti na své družce. V té době tedy nebyla jeho přítomnost při výchově a péči o děti nepostradatelná? K dalšímu odloučení od družky a dětí došlo, když byl ve výkonu trestu, kde strávil 1 rok a 7 měsíců (od 07. 05. 2019 do 09. 12. 2020), tato doba také není zanedbatelná. I po tuto dobu se nemohl podílet na chodu společné domácnosti a na péči o děti. K početí třetí dcery došlo v době, kdy byl jmenovaný propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, v té době byl však již obeznámen se skutečností, že jeho pobytový status na území České republiky je nejistý. Nadále si budoval rodinný život a spoléhal na to, že nepříznivá rozhodnutí správních orgánů budou zvrácena soudy. Nemohl tedy bez dalšího spoléhat na to, že jeho plánované a požadované soužití na území České republiky nebudou provázet komplikace spojené s jeho opětovným získáním pobytového oprávnění. Přestože již dále nedisponuje žádným pobytovým oprávněním ani vízem, který by jej k dalšímu pobytu na území opravňovalo, buduje si dál svůj rodinný život a nic nedbá na to, že během této doby mu byla uložena povinnost opustit území států Evropské unie (potvrzena krajským soudem pod sp. zn. 16 A 20/2022) a již od září roku 2022 je s ním vedeno za jeho neoprávněný pobyt další správní řízení. Pobývá na území v rámci správních odvolacích a soudních řízení. Všechny okolnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života byly v rámci řízení dostatečně zohledněny a posouzeny z hlediska přiměřenosti. I krajský soud ve svém rozsudku č. j. 35 A 6/2024, neshledal žalobu důvodnou v části dovolávající se rodinného života jmenovaného na území, kdy ve srovnání se stavem z roku 2022 (případ souzení krajským soudem pod sp. zn. 16 A 20/2022) nedošlo k žádné zásadní změně a lze tedy vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu, který ve věci povinnosti jmenovaného opustit území států Evropské unie konstatoval, že zájem na dodržování právních předpisů České republiky převažuje nad zájmem jmenovaného a jeho nezletilých dětí (srov. Usnesení č. j. 4 Azs 305/2022-54 ze dne 22. 02. 2023).“

28. Podle závěru správního orgánu prvního stupně „s ohledem na nebezpečnost trestné činnosti pro společnost, které se cizinec dopustil, i celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubým způsobem narušuje. Přísný postup vůči drogovým deliktům je žádoucí z důvodu neustálé se zvyšujícího rozsahu užívání návykových látek a s tím spojených obrovských škod a zničujícího dopadu na společnost. Cizinci žijící na území České republiky, obchodující s drogami, hrubým způsobem poškozují jméno České republiky v zahraničí. Dle názoru správního orgánu toto svědčí o závažném narušení veřejné bezpečnosti a správní orgán míní, že v případě ochrany života a zdraví osob před šířením drog, jsou veřejné zájmy závažnější než osobní zájmy cizince. Správní orgán konstatuje, že dle jeho názoru, bylo pro cizince důležitější páchat trestnou činnost, než pobývat na území České republiky v souladu se zákony. Je nutné zopakovat, že zásah do svého soukromého nebo rodinného života si cizinec přivodil sám svým úmyslným protizákonným jednáním, za které byl pravomocně odsouzen.“
29. Správní orgán také ve svém rozhodnutí připomněl, že se v případě žalobce jedná o opakovaný nelegální pobyt s tím, že „opakované porušování právních předpisů, vedlo k tomu, že svým jednáním, tudíž on sám osobně ohrozil svůj rodinný a soukromý život. Jeho jednání nelze považovat za jednorázové nesplnění formální povinnosti uložené zákonem o pobytu cizinců, ale

naopak je lze vnímat jako trvalé a skutečné ohrožení zájmů společnosti. Není možné tolerovat systematické porušování (resp. ignorování) obecně závazných právních předpisů jmenovaným. Jmenovaný ve lhůtách, které mu byly určeny k vycestování, neuskutečnil žádné kroky, směřující k vycestování (zakoupit si letenku, uspořádat si rodinné záležitosti apod.). Tímto svým konáním opakovaně vědomě porušil zákon o pobytu cizinců. Vědomě ignoroval jemu danou povinnost opustit území členských států Evropské unie. V kontextu výše uvedených skutečností to, že se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně dobrovolně, nikterak nesnižuje společenskou škodlivost jeho protiprávního jednání.

30. Rozhodnutí o povinnosti vycestovat je pouze donucovacím prostředkem k tomu, aby cizinec svůj pobyt na území České republiky uvedl do souladu se zákonem, neboť právo pobytu na území České republiky, bez potřebného pobytového oprávnění, není dáno ústavním právem a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“
31. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný doplnil, že „z jednání cizince je zřejmé, že tento je osobou, která obcházením zákona dává najevo svou neúctu k veřejnému právu České republiky. Je výsadou suverénního státu, jakým Česká republika bezesporu je, regulovat migrační politiku na svém území. Přijetím příslušných zákonů (v daném případě jde zejména o zákon č. 326/1999 Sb., kterým je upraven nejen vstup a pobyt cizinců na území České republiky, ale také jejich vycestování či vyhoštění) pak Česká republika stanovuje podmínky a pravidla, při jejichž dodržení mohou cizinci na jejím území pobývat. Právě dohledem na dodržování stanovených podmínek a zjišťováním excesů vůči nastavenému systému je prostřednictvím státních orgánů regulována migrace, která se pro porušování zákona stává migrací nežádoucí. V uvedeném ohledu je tedy sice pravdou, že se jedná o uložení povinnosti vycestovat cizinci, jehož rodinní příslušníci mají na území České republiky uděleno povolení k pobytu, cizinec se do takového postavení však dostal sám a dá se říct, že způsob, jakým se snaží dosáhnout nepřiměřenosti represivních opatření, lze označit za obcházení zákona prostřednictvím zneužití náhledu Nejvyššího správního soudu či Evropského soudu pro lidská práva na ochranu celistvosti rodiny. Odvolací orgán má za to, že Česká republika nemůže takový přístup akceptovat ani tolerovat, naopak, že právě v případech zneužívání práv zajišťovaných v demokratické společnosti je nutno vymáhat zájem státu na tom, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří zákony dodržují, nikoli cizinci, kteří svým dlouhodobým postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. Odvolací orgán nemůže také odhlédnout i od trestní minulosti cizince. Vzhledem k trestnímu stíhání a odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, kterého se cizinec dopustil jako člen organizované skupiny osob se záměrem získání majetkového prospěchu, když se podílel na organizování a realizaci výroby metamfetaminu, figuroval jako „vaříč“ a pomáhal sehnat nemovitou věc k jeho výrobě, byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a stanovena doba k vycestování z území České republiky, kterou cizinec neakceptoval a na území setrval bez platného oprávnění k pobytu. Cizinec měl přiměřený časový prostor k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z území České republiky, což neučinil, v důsledku toho se na území České republiky nacházel bez jakéhokoli pobytového titulu a bylo mu vydáno (předchozí) rozhodnutí, kterým mu byla stanovena povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie. Ani toto rozhodnutí cizinec nerespektoval, ačkoliv v rámci správního i následně soudního přezkumu, bylo vyhodnoceno, že toto rozhodnutí nezpůsobilo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života.
32. Žalovaný připomněl, že „k narození třetí dcery došlo dne X., v době, kdy cizinec již neměl na území České republiky uděleno jakékoli povolení k pobytu. K početí třetí dcery došlo velmi pravděpodobně v době, kdy cizinec byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, kdy však byl již

obeznámen se skutečností, že jeho pobytový status na území České republiky je nejistý, neboť dne 01.10.2020 vydal OAMP rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Z podkladů pro rozhodnutí vyplynulo, že v době výkonu trestu odnětí svobody se cizinec nepodílel na výchově ani výživě svých dvou nezletilých dětí a před svým uvězněním pobýval v letech 2016 až 2018 ve Vietnamu (jednalo se celkem o 21 měsíců, kdy se cizinec před svým zatčením skrýval před českou policií a soudem jako uprchlý pachatel trestné činnosti). Je zřejmé, že rodina cizince v době výkonu cizincova nepodmíněného trestu odnětí svobody a jeho delšího pobytu ve Vietnamu zvládala jejich vzájemné odloučení, bez pomoci, případně děti učila a hlídala česká „babička“, paní M. Pokud cizinec v odvolání namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k tomu, že by se nemohl starat o své děti, je ze zjištěných skutečností zřejmé, že tuto starost mohl reálně projevovat až po svém delším pobytu ve Vietnamu a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Co se tedy týká vztahu cizince k nezletilým dětem, pak to byl především sám cizinec, kdo způsobil, že se s dětmi nebude moci po jistou dobu osobně vidat. Po dobu, kdy cizinec nebude pobývat na území České republiky, může 2. účastnice řízení starost o dcery řešit např. prostřednictvím pomocnice, kterou už v minulosti rodina využila, nebo s pomocí rodinných příslušníků cizince, kteří žijí na území České republiky (otec a sourozenci) nebo díky předškolním zařízením. Odvolací orgán má na mysli zejména starost o nejmladší dceru, která je dle vyjádření cizince do odvolání zcela závislá na celodenní péči otce kvůli nevyhnutelnému pracovnímu vytížení matky. Vzhledem k jejímu věku je zřejmé, že není již zcela a jen závislá na péči matky. Mohla by navštěvovat předškolní zařízení a v péči o ni se mohou podílet i jiní rodinní příslušníci nebo si družka cizince může zajistit „chůvu“. Ostatně v době, kdy byl cizinec ve výkonu trestu odnětí svobody z důvodu trestné činnosti nebo pobýval delší dobu ve Vietnamu (téměř 21 měsíců), byly jeho starší dcery ve věku 6 let a 1,5 roku a jeho družka finančně zajišťovala chod domácnosti, rodina cizince zvládala odloučení, a proto se odvolací orgán domnívá, že tyto skutečnosti dávají předpoklad, že tomu tak bude i v případě vycestování cizince v návaznosti na předmětné rozhodnutí. Ačkoli vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států dojde k určitému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, tento zásah shledal odvolací orgán jako přiměřený, neboť cizinci nebyl zakázán pobyt na území členských států Evropské unie a může žádat o vydání nižšího pobytového oprávnění, případně rodinu navštěvovat na základě krátkodobého víza. V případě nutnosti pak mohou účastníci řízení i s dětmi vycestovat do Vietnamu na dobu, než si cizinec vyřídí oprávnění, na základě kterého bude moci celá rodina pobývat na území České republiky, neboť družka i děti cizince jsou občany Vietnamské socialistické republiky s uděleným povolením k pobytu na území České republiky. Rozhodnutím o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie nedošlo k zákazu pobytu cizince, pouze k nutnosti vycestovat a požádat o vydání některého nižšího pobytového oprávnění. Nepochybně tedy sice dojde k jistému zásahu do rodinných poměrů cizince, avšak tento zásah nepovažuje odvolací orgán za nepřiměřený. Partnerka cizince a jejich děti mají na území České republiky uděleno pobytové oprávnění, ale pokud budou chtít, je možné, aby se všichni přesunuli do Vietnamu a zde po určitou dobu realizovaly své rodinné vazby. Správní orgán I. stupně nedovodil, že by vycestováním cizince došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte. Odvolací orgán s tímto hodnocením souhlasí a domnívá se, že cizinec v České republice nedosáhl takového stupně integrace, který by mohl vyloučit jeho vycestování. Podmínka trestní zachovalosti je stanovena pouze v případě žádosti o udělení dlouhodobého víza (§ 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.). V případě např. krátkodobého víza není zákonem č. 326/1999 Sb. stanovena.“

33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, že „nelze akceptovat fakt, že cizinec své děti ve vztahu k úřadům cizinecké policie využívá jako jakýsi štít, který má zabránit jeho vycestování, ačkoli přiměřenost opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie byla naprosto nespochybnitelným způsobem deklarována již správním orgánem I.

stupně. Brojí-li cizinec proti napadenému rozhodnutí odvoláním (byť jde o rozhodnutí fakticky nejmírnějšího charakteru), přičemž argumentuje tím, že nemůže vycestovat, a na území České republiky se nachází bez platného oprávnění k pobytu, pak vyvstává otázka, jakým způsobem by chtěl cizinec svůj pobyt zde legalizovat, když zákon č. 326/1999 Sb. policii nedává žádné jiné možnosti, jak neoprávněný pobyt cizince na území České republiky vyřešit. Snahy o legalizaci pobytu na území České republiky musí vyvinout vždy cizinec, a to takovou měrou vlastní aktivity, aby na území České republiky pobýval jen oprávněně, v mezích, které mu zákon umožňuje. S ohledem na výše uvedené považuje odvolací orgán námitky cizince směřované do oblasti přiměřenosti napadeného rozhodnutí za neopodstatněné.“

34. Podle názoru žalovaného dále „správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti a nejlepšího zájmu dětí vyslechl všechny členy domácnosti, a také provedl bytovou kontrolu k ověření uváděných skutečností. Správní orgán I. stupně se nespokojil pouze s výsledky cizince a jeho rodinných příslušníků, ale zjištěné informace si dále potvrzoval. Jelikož nebyly zjištěny žádné nesrovnalosti, neměl správní orgán I. stupně žádný důvod si stanovisko OSPOD vyžadovat.“
35. Na základě provedeného shrnutí případu soud konstatuje, že žaloba směřuje především do námitky nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud má za to, že s touto námitkou se ve svých rozhodnutích velice podrobně, dostatečně, logicky a přezkoumatelným způsobem vypořádaly oba správní orgány a zejména správní orgán prvního stupně.
36. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se oba správní orgány zabývaly rodinnou situací žalobce individuálně a dostatečně podrobně, zhodnotily skutečnost, že žalobce má v ČR družku a tři nezletilé dcery. Za účelem zjištění rodinných vztahů byl vyslechnut nejen žalobce, nýbrž i jeho družka a obě starší nezletilé dcery. Pokud jde o požadavek žalobce na opatření stanoviska orgánu sociálně-právní ochrany dětí, správní orgány dle názoru soudu dostatečně srozumitelně a logicky odůvodnily neprovedení tohoto důkazu pro nadbytečnost, když rodinná situace žalobce byla v řízení dostatečně objasněna. V takovém případě správní orgán není povinen ze zákona v daném typu řízení stanovisko OSPOD opatřovat ani se závěry OSPOD řídit. Naopak je oprávněn sám zhodnotit přiměřenost rozhodnutí, tedy zda převažuje jiný veřejný zájem nad zájmem žalobce na nerušeném rodinném soužití.
37. Je nutno připomenout, že žalobci nebylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, které by bylo spojeno se zákazem pobytu na území po určitou dobu, nýbrž mírnější rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie. Bylo rozhodnuto o tom, že je jakožto osoba pohybující se na území republiky bez platného oprávnění k pobytu povinen vycestovat a nové oprávnění (jakéhokoli druhu) si znovu obstarat.
38. Pokud jde o tvrzení žalobce, že časté cestování do Vietnamu a zpět za tím účelem, aby se rodina mohla setkávat, považuje za příliš finančně nákladné, k tomu soud uvádí, že družka a jejich nezletilé děti samozřejmě mohou doprovodit žalobce do jejich společné země původu a tam mohou rodinný život realizovat, neboť jsou všichni státními občany Vietnamu a zajisté si tam oba mohou legálně obstarávat finanční prostředky, což žalobce v České republice v současné době nemůže.
39. Dále nelze přehlédnout, že tato situace trvá několik let, neboť žalobce podával různé neúspěšné žádosti o pobytové oprávnění, neoprávněně v České republice pobýval opakovaně, přitom po odsouzení a výkonu trestu odnětí svobody si musel být vědom toho, že mu hrozí zrušení trvalého pobytu a to, že bude časem nucen odcestovat. Žalobce reagoval

tak, že se mu vzápětí narodila třetí dcera a nyní péči o ni používá jako hlavní argument nemožnosti vycestování. Soud se ztotožňuje se správními orgány v závěru, že takový postup je obcházením českých právních předpisů o pobytu cizinců, které nelze tolerovat a nelze mu poskytovat právní ochranu.

40. Žalobce je povinen zajistit si sám takový status, aby mohl pobývat v ČR legálně, neboť do současné situace se dostal především vlastní vinou - závažnou trestnou činností a svým dalším nerespektováním povinnosti opustit území. Okolnost, že v ČR má žalobce nezletilé dcery, se kterými nadto léta trvale nepobýval kvůli své trestné činnosti (nejprve se vyhýbal trestnímu řízení pobytem ve Vietnamu, potom byl ve výkonu trestu), nemůže sama o sobě vyvolat nepřiměřenost rozhodnutí o povinnosti nelegálně pobývajícího cizince opustit území členských států EU.
41. I soud se tedy ztotožňuje se závěry žalovaného v tom, že v daném případě nebyla shledána nepřiměřenost rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže nic změnit okolnost, že žalobce v žalobě uvedl, že své trestné činnosti lituje, neboť toto s posuzováním přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromých a rodinných práv nesouvisí.
42. Okolnost, že nejmladší dceři žalobce jsou 3 roky, nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí o povinnosti opustit území republiky, neboť není zcela závislá na péči žalobce, může ve svém věku navštěvovat např. školku nebo může s péčí o ni matce pomoci jiná osoba (žalobcovi příbuzní, chůva).
43. Jak správně uvedly správní orgány, důležitým zájmem všech tří nezletilých dcer žalobce je, aby žalobce si obstaral takový status, který mu umožní legálně si vydělávat vlastní finanční prostředky na obživu a ekonomicky zajišťovat rodinu, což může žalobce v současné době pouze v zemi původu. Družka žalobce potvrdila, že je pro ni obtížné, pokud je rodina závislá pouze na jejích příjmech.
44. Smyslem rozhodnutí, které není rozhodnutím o vyhoštění, pouze rozhodnutím o povinnosti opustit území, je skutečně zajistit, aby tady nepobýval cizinec nelegálně. Tzn. žalobce si musí vyřídit v zemi původu svůj status a to, že nezíská právo dlouhodobého pobytu, je samozřejmě možné, nicméně i prostřednictvím žádosti víz o krátkodobý pobyt se lze stýkat s rodinou a lze pečovat o osoby blízké. Může takto postupovat i žalobce a v období, kdy vycestuje, s péčí o nezletilé dcery mohou pomoci další jejich příbuzní v České republice (žalobcův otec, bratr, sestra) či placená paní na hlídání, čehož družka žalobce již využívá.
45. Za této situace nelze než potvrdit závěr správních orgánů, že v dané věci jednoznačně převažuje veřejný zájem na tom, aby se na území republiky pohybovali cizinci pouze s platnými doklady nad zájmem žalobce na realizaci jeho rodinného života výlučně v České republice.
46. Po pečlivém prozkoumání situace oba správní orgány dospěly podle názoru soudu ke správnému závěru, že v případě žalobce převažuje zájem na jeho vycestování nad možností setrvat na území České republiky a pobývat s družkou a s jejich nezletilými dětmi.
47. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch.

Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

49. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v daném případě nenastalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 3. listopadu 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně